

Ἐφόρεσε κράνος ἀντὶ σγουρῆς περούκας, σπαλέτες ἀντὶ πτερῶν, καὶ ξιφίδιον ἀντὶ φαρέτρας.

Οἶμοι! εἰς τὰς κυρίας προξενεῖ πλέον τρόμον! Βίς τοὺς ἄνδρας;

“Ε! εἰς αὐτοὺς ἔνεκα τοῦ ως ἐκ τῆς ἐπιστρατεύσεως ἀναπτυχθέντος πολεμικοῦ φρονήματος κατορθόνει νὰ διεγέρει τὸν . . . ἐνθουσιασμὸν μόνον.

“Ινα κατανοήσῃ τις τὸν βαθὺδόν, εἰς δὸν ἔχει φθάσει δὲ πολεμικὸς ἡμῶν ἐνθουσιασμὸς, πρέπει νὰ ὑπολογίσῃ ὅτι ἀκόμη δὲν ἔλθειν ἐξ Πιμβατάλας δὲν ἀγαπητὸς φίλος Κλ. Πζ., ίνα καταταχθῇ εἰς τὸ ιππικόν, ὃς εἴχε πράξει πρὸ δύο ἑταῖς.

Κατ’ αὐτὰς ξετινάζονται τὰ ἀπὸ αἰώνων σκονισμένα βιθύλα τῆς ἐθνικῆς Βιθυλιοθήκης. Οἱ δὲ ὑπάλληλοι, μὴ ἔξαιρουμένου οὐδὲ τοῦ ἐφόρου, ἐργάζονται δλην τὴν ἡμέραν ξεσκονίζοντες, ἀλλὰ καὶ σκονιζόμενοι καὶ καλυπτόμενοι ὑπὸ παχὺ στρῶμα κόνεως. Τὴν φιλοποιίαν τῶν μαρτυρεῖ τὸ ἔξης τοῦ εὐφυοῦς ἐφόρου:

“Ιδών τινα ὑπάλληλον ἀναβιβασμένον ἐπὶ κλίμακος, βουτημένον εἰς τὴν σκόνην, λέγει πρὸς ἕτερον ὑπάλληλον: «Καταβασε κ' ἔκεινον τὸν τόμον, θέλει ξεσκόνισμα.» Καὶ ἔδειξε τὸν ἐπὶ τῆς κλίμακος ὑπάλληλον.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

— Μωρὲ Γιάννη, ἔνα πρᾶγμα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ἀκόμα, ἀκούω νὰ λένε πάλι γιὰ προπαρασκευαὶς καὶ ἔτοιμασίαις, μὰ γιὰ πετοώματα δὲν ἀκούω τίποτε.

— Τί καυτὸς ποῦ εἶσαι. Δὲν ξέρεις πῶς δὲν εἶναι πλέον τὰ πράγματα δὲν Κουμουνδοῦρος;

ΕΙΣ ΤΑ ΔΙΚΤΥΑ

τῆς Ἀράχγης ἐνεπλέθη τὸ σάββατον εἰς Φάληρον ἐν σχλάκι πλεκτὸν καὶ ἐν γάντι ἥριστερόν.

“Η Ἀράχγη εὐτυχῶς δὲν εἶνε μονόχειρ, ὥστε τὸ γάντι τῆς εἶνε ἀχρηστόν, ἀν καὶ τῆς ἔρχεται ὥραια, διὸ δὲ τὸ σαλλάκι οὔτε ἀποκρηπᾶς εἶναι διὰ νὰ τὸ φορέσῃ, οὔτε ἐννοεῖ νὰ ἐκθέσῃ εἰς τοῦ μπάτη τὴν δρόσον τὴν ἰδιοκτήτριαν” ή Ἀράχην τὸ ἀποδίδει ἐπὶ πρώτῃ αἰτήσει ἐν τῷ τυπογραφείῳ τοῦ Μέλλοντος.

“Ἐν τούτοις ἀς τῇ ἐπιτραπῇ νὰ εἶπη εὐεβάστως, δτι θὰ ἐπορτίμα ἀντ’ αὐτῶν νὰ εὔρισκε τὸ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἀπολεσθὲν ἀνθος τῆς Βασιλέσσης τοῦ Φαλήρου ὃς εὗρεν ἄλλοτε τὰς ἀπολεσθείσας διόπτρας της.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Βίς τὸν Κ. δεικνύει δ. Π. μίαν μετοχὴν τοῦ Δανείου τῶν 60,000,000.

— Νὰ τὴν δώσῃς, φίλε μου, τοῦ κ. Πλάτωνος Νευρόντη, νὰ εἶσαι βέβαιος δτι θὰ κερδήσῃ καὶ ὅτι πρωτὶ θὰ ἔλθῃ νὰ σου φέρῃ τὰς 100,000.

Μινωταυρισθεὶς σύζυγος, κράσεως φλεγματικῆς, ἡγωνίζετο νὰ ἐξηγήσῃ φιλοσοφικῶς τὰ ἀμαρτήματα τῆς συζύγου του.

‘Ο πρὸς δὸν ἐξηγεῖτο φίλος:

— Οὐφ ἀδελφὲ, κερατένια φιλοσοφία εἶναι αὐτὴ!

Βίς ‘Αθηναῖον Αγαθόπουλον διηγοῦνται δτι δ. πατήρ τοῦ Μ. ἀσθενεῖ ἐπικινδύνως.

‘Ο Αγαθόπουλος μὲ μεγάλην θέτοιμότητα πνεύματος ἔρωτᾶ:

— Καὶ εἶναι ἀπὸ τὸν Μ. γεροντότερος;

A'. | Η Ιστορία της ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ | 10

NINA

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

III—ΕΣΠΕΡΙΣ

(Συνέχεια τοῦ προηγ. [φύλλου])

“Ο Εδουάρδος ἔμεινεν ἐπὶ τῆς κλίνης ἐκείνης δύο ὅλας ἐδομάδας κατατηκόμενος ὑπὸ τῶν ἀλγηδόνων. Παρῆλιξ τις γυνὴ πήρετο καθ’ ἐκάστην καὶ ἤλλασσε τοὺς ἐπιδέσμους τῆς πληγῆς. Ἡγρύνει τὰς πρῶτας νύκτας παρὰ τὸ πλευρὸν του, τῷ ἔφερε τὸ φαγητόν, τὸν παρηγόρει. “Τοῦ καὶ νοσοκόμος.—Δ! μητέρα μου ἔλεγεν ἐὰν ἔξευρες δτι δ. νιός σου εὑρίσκετο ἔδω!—Βέρθα, Βέρθα! ἀνεφώνει ἄλλοτε πάλιν ἐὰν ἦτο πλησίον μου, δὲν θὰ ἡσθανόμην τὰς ἀλγηδόνας, θὰ θημην ὑγιῆς . . !—Αλλ’ οὕτε η χήρα Δωροναί, οὔτε η Βέρθα παρακάλει τὸν οὐδόν της νὰ τῇ ἐξηγήσῃ τὶ συμβαίνει.

Βίς τὸ πρόσωπον τοῦ Αμεδαίου κόμπτος τοῦ Σαλν-Μώρ, εἰς τὸν χορὸν τοῦ ὅποιου μετέβη τὴν ἴδιαν ἐσπέραν τῆς ἀφίξεως του, εὔελπις δτι θέλει συναντήσει ἐκεῖ τὴν Βέρθαν, δ. Εδουάρδος ἐνόμισεν δτι ἀνεγνώρισε τὸν Δεσορέλ, εἰς δὲ τὸν Μαρκήσιον Μωρυγγὸν τὸν Ιούλιον ‘Ριγώ. “Οταν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μετὰ τῆς μητρός του, ἐγκαταλείψεις ἀποτόμως τὸν χορὸν, αὐτὴ ἀποροῦσα καὶ τεθλιμένη, διότι ἐμελλον νὰ ἀπωλέσωσι τὴν προστασίαν τοῦ νέου Κόμπτος, παρεκάλει τὸν οὐδόν της νὰ τῇ ἐξηγήσῃ τὶ συμβαίνει.

— Μὴ ζητῆς περισσότερα, μητέρα, ἀπεκρίνετο δ. Εδουάρδος — ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὸς δ. Αμεδαῖος.

— 'Ακούς νὰ μὲ πάρουν στρατιώτην διετίαν ! παρεπο- δόρομο, τὸ τρίτο τὸ τακτικό μου εἰς τὸ Φύλγρο καὶ τὸ τέ- νετο εἰς προς φίλου του.

— Βέβηκα δι' αιτίαν σε παιρίουν, του ἀπαντή ὁ λογο- παλγμων φίλος.

'Ανεγνώσκον δύο τὴν φράσιν : παρθενικη καλλονή.

— "Ω ! ἀδελφὲ, λέγει ὁ εἰς, το καλλο; εἶναι ἀπάρ- θενον.

— Καὶ ἀειπάρθενον, ἐπιπροστίθησιν ὁ ἄλλος.

'Ως γνωστὸν ἔκαστην λουτροκαμπίγρατ τοῦ Φαλήρου κατὰ τὰς ὥρας τῶν λουτρῶν φυλάσσει καὶ εἰς σκοπὸς, φερ- μάρων κατὰ γράμμα—διότι χώνει τὴν μύτην του εἰς τὰς σχισμάδας τῶν σαγίδων—τὴν ἔξοδον τοῦ εὐτυχοῦ κυ- ρίου της.

Μεταξὺ δύο τοιούτων σκοπῶν ἡκούσαμεν τὸν ἔξις διά- λογον :

— 'Ο δικός μου ἔχει τάσεις διεξοδικάς.

— Καὶ ὁ δικός μου διεξοδικάς.

Κατὰ τινα πυρκαϊὰν νήσου τοῦ Αίγαλου, διαρκέσασαν πολλὰς ἡμέρας, ἡρωτήθη καὶ ὁ Ἀγαθόπουλος τῆς νήσου ἀν- ἔδωκε κάνει σχέδιον περιστολῆς του πυρός.

— Ναὶ, εἶπεν, ἔδωκα ἐν λαμπρὸν σχέδιον ἀφοῦ ἔσβουεν δλότελα ἡ πυρκαϊά.

— Πόσα μπάνια ἔκαμες, ἡρώτα προχθὲς ἐν Φαλήρῳ δ' Βράρδος τὸν Ἀδόλφον ;

— Τέσσαρα.

— Κάτι πολλά.

— Μποροῦσσα κι' δλιγώτερα ; "Έκαμα ἔνα δσο νὰ πάρω τὸ μπιλλέτο τοῦ σιδηροδρόμου, τὸ ἄλλο μέσ' τὸν σιδηρό-

δρομο, τὸ τρίτο τὸ τακτικό μου εἰς τὸ Φύλγρο καὶ τὸ τέ- ταρτο σ' τὴν ἐπιστροφήν.

Μεταξὺ ἐγγάμου κυρίας καὶ νέου !

— Καὶ τόρχ ἀν πάτε δλοι ἔξω ποὺς θὰ μείνη γιὰ νὰ μᾶς φιλάρη ἐμᾶς ;

— Αῖ, κυρία μου, τόρχ μόνον τὰ παιδιά σας θὰ σᾶς φι- λούμενε.

'Ο Ἀγαθόπουλος εἶχε φιλονειχίαν μὲ κάποιον.

Τοίτος ἐπεμβάνει καὶ προσπαθεῖ νὰ τοὺς συμβιβάσῃ, ἥττα ματαίως.

'Ο Ἀγαθόπουλος τότε δργίλως :

— Οὔρ, βρὲ ἀδελφὲ, καὶ σύ ! δὲν εἰσαι ἄξιος νὰ μοιρά- σης "δυὸς γαέδουριῶν ἄχυρα !

Μεταξὺ δύο ἐφέδρων.

— 'Εγώ ἔξαιροῦμαι, διότι εἰμαι πατήρ τεσσάρων τέκνων.

— Ναὶ, μὰ δ νόμος λέγει γηηστῶν τέκνων, δηλαδὴ δι- κῶν σας.

'Ο Ἀγαθόπουλος πηγαίνει εἰς τὸ ταχυδρομεῖον μὲ δύο δέματα ἰσοβαρῆ ἐντύπων, τὸ ἐν διὰ τὸ ἔξωτερικόν τὸ ἄλλο διὰ τὸ ἐσωτερικόν.

'Ο ὑπάλληλος ζυγίζει τὰ δέματα καὶ :

— Διὰ τὸ ἐσωτερικόν **50** διὰ τὸ ἔξωτερικόν **40**.

'Ο Ἀγαθόπουλος μετά τινα σκέψιν :

— Νὰ **80** λεπτὰ καὶ στεῖλτα καὶ τὰ δυὸς εἰς τὸ ἔξω- τερικόν.

ΦΡΕΣΚΑ-ΦΡΕΣΚΑ.

"Ηλθαν τὰ ἄλογα !

— Τότε λοιπὸν ποῖος εἶναι, ἀν δὲν εἶναι δ' Ἀμεδαῖος ...
— Εἶναι ἔνας ...

Καὶ ὁ Ἐδουάρδος ἐσιώπησεν δάκνων τὰ χείλη.

— "Α ! παιδί μου. Θὰ ἡπατήθης. "Ισως ἡ δμοιότης του μὲ ἄλλον τινὰ σε ἡπάτησε. . . "Ισως. . . εἰξένω καὶ ἔγω. 'Αλλὰ ἦτο ἀπότομος ἡ διαγωγή σου" δλοι. Θὰ μας κατα- κρίνουν.

— Εἴθε νὰ ἀπατῶμαι, μητέρα. 'Αλλά . . .

— Σκέψου καλλίτερα. Αὔριον πρέπει νὰ ἐπισκεφθῆς τὸν Κόμητα καὶ νὰ τῷ ζητήσῃς συγγνώμην.

Καὶ ἡσπάσθη τὸν Ἐδουάρδον καὶ ἀπῆλθε νὰ κοιμηθῇ λυ- πουμένη, διότι τόσαις ἀπίδεις της, δις ἐστήριζεν εἰς τὴν ὑπο- σχεθεῖσαν προστασίαν τοῦ νέου Κόμητος ὑπὲρ τοῦ οὐροῦ της, διελύοντο.

— Ο Ἐδουάρδος δὲν ἔκοιμήθια δι' δλης τῆς γυντὸς σκεπτό- μενος. 'Βέβητλησε καπνίζων ἐν δλόκληρον δέμα τῶν 80 λεπτῶν.

— Νὰ ἀπατῶμαι — ἔλεγε καθ' ἔσυτὸν — ἀλλὰ τοιαύ- της δμοιότης. Εἶναι αὐτοί ! Καὶ τὴν φορὰν ταύτην δὲν θά μοι διαφύγωσι. Θὰ τρέξω εἰς τὸ γραφεῖον τῆς "Αστυνομίας. 'Αλλὰ τίς θά με πιστεύσῃ; Ποιας ἔχω ἐνδείξεις . . . ; "Οχι" πρέπει νὰ περιμείνω. Πρέπει νὰ τοὺς ἴδω καὶ πάλιν. Πρέπει νὰ προποιηθῇ διτὶ ζητῶ συγγνώμην.

Καὶ ἐνῷ ἀκόμη ἐσκέπτετο ταῦτα ὁ Ἐδουάρδος αἱ πρώ-

ται ἀκτῖνες τοῦ λυκαυγοῦς προσέπιπτον ἐπὶ τῶν ὑέλων τοῦ παραθύρου του.

— Ήτο ἡ δεκάτη τῆς πρωΐας διτὶ ὑπηρέτης τοῦ Κόμητος τοῦ Σαίν-Μώρ ἔκρουεν εἰς τὴν θύραν τῆς χήρας κ. Δωρεναί.

— Ήτο κομιστής μιᾶς ἐπιστολῆς δι' ἥς ἡ Κόμησσα Λανέσκη προσεκάλει τὸν Ἐδουάρδον. 'Εκσέφθη δὲν ἐσκέφθη διτανάκμεσως ἀπήντησεν εἰς τὸν ὑπηρέτην διτὶ θὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν πρόσκλησι τῆς Κομήσσης, τοῦτο δὲν ἤδυνατο τις νὰ τὸ μαντεύσῃ.

— 'Αληθῶς—εἶπε καθ' ἔσυτὸν—εἰχον λησμονήσει διτὶ μετὰ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ὑπάρχει καὶ μία γυνή. Πρέπει νὰ μάθω τις εἶναι δι γυνὴ αὕτη.

Καὶ ἐνδυθεὶς, δσον ἤδυνατο εὑπρεπῶς καὶ μετὰ χάριτος οὐχὶ ἐπιτετηδεμένης ως οἱ γορμοὶ τῶν Παρισίων ἀλλ' ἀ- φελῶς καὶ ἀπερίττως ἀνέβη ἐπὶ τῆς ἀμάξης καὶ ἐφθασεν εἰς τὸν οίκον ἔκεινον, διόθεν ἐξῆλθε τὴν προλαβούσαν νύ- κτα ἐκτὸς ἔσυτο, ως ὑπὸ τὴν ἐπίρροιαν φαντασμαγορίας τινὸς ἀλλοκότου.

— 'Υπηρέτης φέρων τὴν οίκοστολὴν τοῦ νέου Κόμητος ἀνέ- μενεν αὐτὸν εἰς τὴν εἰσόδον καὶ ὀδήγησεν εἰς τὴν ίδιαιτέ- ραν τῆς Κομήσσης Λανέσκη αἴθουσαν.

— Εμεινες μόνος ἐπὶ τινας στιγμάς. 'Η αἴθουσα ἔκεινη ἀπέ- πνεε γλυκύ τι ἀρωματικό διαφρόν, τὸ ὅποιον οὔτως εἰπεῖν παίγνιον ήταν.

ΕΜΠΡΟΣ ΠΑΙΔΙΑ!

⁹Εμπρὸς παῖδεά ! τῆς μάχης ἐσήμανεν ή ὥρα.

Στὸν ὁμο τὸ τουφέκι, στὸ χέρι τὸ σπαθὶ

Καὶ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καθεῖς ἦς πάρη φόρα

Στὰ Γιάννενα στὸ Βῶλο πετῶντας νὰ βρεθῆ.

Κανεὶς δὲν μένει πίσω ἀπὸ αὐτὴν τὴν μάχην,
Κανεὶς δὲν ἔξαιρεῖται, κουτσός, στραβός, κουλός,
Αιγυοῦρα ἢν τὸν πιάνην ή βίγχας ή συνάχι,
Ἄδυνατος ἢν εἰναι, ή εἰναι παχουλός!

Μονογενής ἀν τύχη, δμογενής ἀκόμα
Πατέρα ἂν δὲν ἔχῃ, ή ἔχῃ καὶ πολλούς...
Καμιαὶ γορὰ μπτέρα μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα,
Εἴκοσι φθάνει γρόνους νὰ ἔχῃ στερογγυλούς.

*Εξήντα χελεύδες! θεέ μου, τί ἀσκέρι
Στὴν Ἡπειρὸ στὴν Ἀρταὶ ἀν πέση νηστικὸ
Σταὶ κότταις στὰ κατοίκια τί φοβερὸ μαχαίρι...
Καὶ δὲν θὰ μείνῃ ἔνα ἄργι σὲ φτωχικό.

Γιὰ μὶα στιγμὴν πῶς εἴμαι μοῦ φαίνεται στὴ μάχη,
Πῶς "Ελληνες καὶ Τοῦρκοι στέκονται ἀντικρὺ^ν
Πῶς μυστικὰ σιωπαίνουν δένδρα βουνὰ, καὶ βράχοι
Καὶ ταιριούτια δὲν βγάζουν μεγάλοι καὶ μικροί.

σίς εύρισκονται εἰς παρομοίας ἐκεστάσεις. Ἐθασίλευεν ἡ ἀρμονία ἔντὸς αὐτῆς ἀλλ' οὐχὶ ἡ σοφερὰ ἐκείνη ἀρμονία, ἣτις ἐπιβάλλει τὸν σεβασμὸν καὶ ἀναγκάζει τὸν λαλοῦντα νὰ χαμηλόνη τὴν φωνὴν, ἄλλ' ἡ ἀρμονία μετὰ τῆς χάριτος, καὶ τῆς κομψότητος, ἣτις ἔξεγειρει τὴν ἥδυπαθειαν. Τὰ διπλᾶ παραπετάσματα τῶν παραθύρων ἦταν πρὸς τὸ ἔξω μὲν μέρος ὑπὸ λεπτοῦ λευκοῦ μεταξίου ὑφάσματος, τὸ διποίον ἐκόσμουν ὠραῖοι χρυσοὶ κροσσοί, τὸ δὲ ἵσσωθεν ἔξω ὠραίου βαθέως ἐρυθροῦ κατηφὲ, πολύτιμος τάπης ἐκάλυπτε τὸ σανίδωμα τῆς αἰθούσης ἕργον τοῦ Gobelins, ὅπου ἦτο ἡ ἱστορία τῆς Λήδας καὶ τοῦ κύκνου. Ἐπὶ ὠραίων πλεκτῶν ἀνθοφόρων ἦσαν ὠραῖα εὐώδη ἄνθη καὶ πολύτιμοι καμέλιαι, ἐπὶ τῆς τραπέζης δύο βάζα ἐκ ποσελάνης ἐκ τῶν ἔργοστασιών τοῦ Sèvres. Τὴν δὲ ἀνημμένην θερμάστραν ἐκάλυπτον ἄλλαι γάστραι μὲ σήνθη. Δύο ἀνάκλιντρα ἐκατέρωθεν τοῦ αὐτοῦ χρώματος καὶ ὑφάσματος μὲ τὰ ἴσωτε-ρικὰ παραπετάσματα καὶ μὲ τὰς δύο περὶ τὴν στρογγύλην τράπεζαν ἔδρας συνεπλήρουν τὸν στολισμὸν τῆς ἰδιαιτέρως ταύτης αἰθούσης.

¹Ἐκεῖ ἔμεινε ρεμβαζῶν ὁ Ἐδουάρδος ἐπὶ τῆς μιᾶς παρετήνης τὴν τράπεζαν ἔδρας, ἵνα οὖ μία θύρα ἡνοίχθη καὶ εἰσῆλθεν ἢ Κόμης.

Προσποιήθη στις ητο ἀτημέλητος ἀκόμη καὶ ὅμως πόσου εἶχεν ἐπιτυδεύσει τὸ ἀτημέλητον ἔκεινο! Μόλις εί-

Πῶς ἀξαφνα βροντάει ἐνα καλὸ τουφέκι

Καὶ χίλια ἄλλ' ἀστράφτουν τουφέκια φλογερὰ,

Πῶς τῆς Τουρκίας τ' ἀσκέρι μὲ τῆς Ἑλλάδος μπλέκεται

Kai σφάζονται καὶ σφάζουν τὰ δύε στὰ γερά.

Πῶς μέσα στοῦ πολέμου τὴν τόση ἀνεμοζάλη
Σοῦ σφίγγουν ἔνα ὁδούς· στὴν κεφαλὴ ζεστὸ
Πῶς μένει αὐτὸ στὴ θέσι ποῦ ἥταν τὸ κεφάλι
Καθὼς εἰς τὸ μπιλιάρδο ὅταν τραβᾶς κλαυστό

Μοῦ φαίνεται καὶ σκλάβους πῶς πιάνουμε ἀκόμα.

Πῶς φεύγουνε οἱ Τοῦρκοι στὰ νίκη μας δειλοὶ

Πῶς ἀπὸ τὰ κορμιά τους στὴ γῆ ἀπλώθη στρῶμα

Κ' εμεῖς σ' αὐτὸν πατοῦμε καθὼς εἰς τὸ χαλί.

— Τώρα ός μετρηθοῦμε! κράζει μου φωνής ένας
Μέσα στὸ στράτευμά μας λεβέντης γελαστός.
Μετροῦν... ἀπ' τοὺς δίκους μας νεκρὸς δὲν εἰν' κανένας
'Απὸ τοὺς Τούρκους ένας δὲν ἔμεινε σωστός.

Ἐμπρὸς παῖδες! τῆς μάχης ἐσῆμανεν ή ὥρα
Στὸν ὄμο τὸ τουφέκι, στὸ χέρι τὸ σπαθί
Καὶ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καθεῖς ἃς πάρη φόρα
Στὰ Γιάνγενα στὸ Βῶλο πετῶντας γὰρ βρεθῆ.

De Cock.

σηλθε καὶ ἄρωμα γυλικύν νέον διεγύθη εἰς τὴν αἴθουσαν· εἰς τὸν συρισμὸν τῆς μεταξίνης ἐσθῆτος ὁ Ἐδουάρδος ἐφρικα- σεν. "Αγνωστόν τι προαισθήμα εἶχε καταλάβει· αὐτόν. Ἡ γέρθη καὶ ἔχαιρέτισε τρέμων καὶ βλέπων τὸ ἕδαφος ὃντει φοβούμενος μὴ διασταυρώσῃ τὰ βλέμματά του μὲ ἑκεῖνα τῆς Κομήσσης. Ἀλλὰ δὲν ἡδυνάθη νὰ μὴ φύψῃ ἐπ' αὐτῆς κρύσιον βλέμμα, ὅπταν λαμβάνουσα τῆς χειρός του μὲ καλουσαν γεῖρα τὸν παρεκάλει νὰ καθήση.

³ Ήτο υπέρ ποτε ὠραία ἡ Κόμησσα Λανέσκη! ⁴ Ηρχισε νὰ προαισθάνηται ἀδυναμίαν καὶ νὰ φοβῆται διὰ τὸ μέλλον ὁ Ἐδουράρδος καὶ δὲν ἥδυνατο νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν. ⁵ Ήτο ἔτοιμος νὰ ζητήσῃ συγγνώμην... εἶχε προσχεδιάσει τὴν δικαιολογίαν του καὶ ὅμως δὲν ἥδυνόθη νὰ συνέλθῃ... νὰ προφέρῃ λέξιν μίαν.

— Μαντεύετε ἵσως, κ. Ἐδουάρδε, τὴν αἰτίαν, δι' οὓς σας προσεκάλεσα. Ἡ ἐπιστολὴ, τὴν δποίαν μοι ἀπηυθύνατε, ἵτο ἀληθῶς κολακευτική δι' ἐμὲ, ἀλλ' ἐπεθύμουν νὰ μάθω τὸ αἴτιον τῆς τοσοῦτον ἀποτόμου ἀναγκωρήσεως, τὸ δποίον ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἔκειναν μοι ἀπεκρύψατε.

·Ο· Βδουάδος ἐσεώπα· ἡ Κόμησσα ἔξηκολούθει.

— Δύγασθε ποὺς ἐμὲ νὰ εἴπυτε τὰ πάντα. ³Α ! ἐπεθί-

ΕΠΙΣΤΟΔΑΙ ΟΔΟΙΠΟΡΟΥ.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.

Φιλίτατορ Μήχανεσσα,

*Αν σὲ ἀγαπῶ, εἶναι ἄδικον νὰ μὴν τὸ γνωρίζῃς. Βύτυ-
χος δὲν εἶται γυνὴ, δηλαδὴ λίθος, ὄνειρον, βλακεία χρυ-
σαλλίς, γιάτσος. Εἶσαι προσφιλές οὐδέτερον δέν σε ἀσχη-
μίζει οὔτε ἡ κτηνωδία τοῦ ἄρρενος, οὔτε ἡ βλακεία τοῦ
Θήλεος· διότι βλέπεις ἐπιμένω δὲ τὸ θῆλυ εἶναι βλακωδες·
ὅπως νὰ τὸ πάρῃς, εἴτε ἐν τῇ ποιήσει, εἴτε ἐν τῇ πραγμα-
τικότητι, τὸ προσδύν αὐτὸν θὰ τὸ εὑρῆς Θηλάζον δόλον του
τὸ δύν, πιπιλίζον αὐτὸν ὡς λαίμαργον νεογνὸν τὸν μαστὸν
τῆς τροφοῦ του· εἶναι ως ποτήριον liqueur τὸ δόπον ἔξε-
γείλισεν· διθεν δήποτε καὶ ἀν τὸ πιάσης, οἱ δάκτυλοι σου
θὰ προσκολληθῶσιν εἰς τὴν γλοιώδη οὐσίαν του, ως οἱ μω-
ρότατοι ὀφθαλμοί μας προσκολλῶνται εἰς πᾶσαν γυναι-
κείαν μορφὴν, ήτις ὑπερέβη τὰ δρια τοῦ ἀσχήμου.

*Δυν σε ἐνθυμοῦμαι· ἀλλὰ θὰ εἶναι πολὺ ἄδικον, ἐὰν καὶ
πρὸς στιγμὴν πιστεύσῃς δὲ τὸ ἀπὸ κοίτης καὶ τραπέζης χω-
ρισμὸς—μελονότε· καὶ τὴν κοίτην καὶ τὴν τράπεζαν εἰς σὲ
τὴν ὁρείλω—θὰ σὲ ἔξελιψεν ἀπὸ τῆς μνήμης μου, ως νὰ
ῆσο πρᾶξις ἀριθμητικὴ ἢν ἄμα ἔκτελέσας οὕνει μετὰ πυ-
ρετῶδους ταχύτητος ὁ μαθητὴς ἐπὶ τοῦ μαυροπίνακος.

Καὶ ίδου ἀπόδειξις ἀρσενικὴ δὲ τὸ περφάσιτα νὰ μὴν κοι-
μῆθω, διὰ νὰ σοῦ γράψω τὴν πρώτην μου ἀπὸ Πειραιῶς.

Νὰ μὴν κοιμῆθω; Ἀλλὰ καὶ μποροῦσα; Εἰς Πειραιᾶ
ζεύρεις τὰ ξενοδοχεῖα εἰς ἀ δύνασαι νὰ ἐμπιστευθῆς τὸ
σαρκὸν σου εἶναι δύο: τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Πετρουπόλεως
καὶ τὸ Ξενοδοχεῖον τῶν Σέρων.

Τί νομίζετε δὲ τοῦ σοῦ ζητοῦν διὰ νὰ κοιμηθῆς ἀπὸ τῆς

μουν, φίλε μου, νὰ εἴχετε πλειοτέραν ἐμπιστοσύνην πρὸς
έμε· . . .

Εἰς τὴν προσαγόρευσιν, φίλε μου, ὁ Ἐδουάρδος ἐπτοκύθη
ὅλος.

— Δὲν ἡδυνάμην . . . δὲν θὰ εἴχον τὸ θάρρος νὰ παρου-
σιασθῶ ἐνώπιόν σας πλέον . . . ἐὰν δὲν εἴχετε τὴν καλω-
σύνην νὰ μὲ καλέσσετε. "Ημνην ἔνοχος . . . καὶ εἴχον ἀνάγ-
κην συγγνώμης. 'Αλλ' εἴμαι τοσοῦτον ἔνοχος, ὥστε δὲν δύ-
ναμαι νὰ ἔλπιζω τοιαύτην.

— Συγγνώμης; καὶ διατέ;

— "Η διαγωγὴ μου ἡτο ἀληθῶς σκανδαλώδης, Κυρία.

— 'Αλλ' ἐφρόντισα νὰ δικαιολογήσω τὴν ἀποχώρησίν
σας καὶ τὴν ἀπέδωκα εἰς ἀπρόσπτον τινα κακοδιαθεσίαν
τῆς μητρός σας.

— Εἰσθε τόσον καλή, Κόμησσα. 'Αλλ' ἀν με ἐδικαιολο-
γήσατε πρὸς τοὺς ἄλλους, τίς θά με δικαιολογήσῃ πρὸς
ἡμᾶς, Κυρία;

— 'Η ἔξομολόγησίς σας.

Εἰς τὴν λέξιν ταύτην, ὁ Ἐδουάρδος, ἐπτοκύθη πάλιν.

— 'Υπῆρξα παραβλώψ . . . καὶ μετὰ τοῦτο παράφορος
καὶ μετὰ τὴν παραφορὰν ἄδικος καὶ πρὸς ὑμᾶς, Κυρία, καὶ
πρὸς τὸν ἀνεψιόν σας.

— Τὸν ἀνεψιόν μου . . ! — ἡρώτησεν ἀφηρημένη ἡ προσ-
ποιουμένη τὴν ἀφηρημένην ἡ Κόμησσα.

12ης μέχρι τῆς 4ης πρωΐνης ὥρας, ἐντὸς θερμῶν ὡς λου-
τρῶν δωματίων, εἰς τὰ ὅποια ἀντὶ ἀέρος πνέει . . . δὲν
πνέει τίποτε;

Δραχμαὶ πέντε?

'Αλλὰ μὴ νομίσῃς δὲι εἶναι ἀδιάλλακτοι οἱ Διόσκουροι
τοῦ Πειραιῶς, ξενοδόχοι.

Εἰς τὸν πρῶτον μορφασμὸν τὸν ὅποιον θὰ διέδουν εἰς τὸ
πρόσωπόν σας γραφέντα ὑπὸ τῶν πέντε δραχμῶν των, ως
'Εβραῖοι μεσῆται σᾶς προτείνουν ἀλλην λύσιν τοῦ περὶ ὅπου
ζητήματος.

— "Αν θέλετε μισὴ κάμαρα, θὰ πληρώσετε τὰ μισά.

— Μισὴ κάμαρα; Δὲν καταλαμβάνω.

— Θὰ κοιμηθῆ δηλαδὴ καὶ ἄλλος μαζῆ σας.

— Καὶ ποιὸς παρακαλῶ;

— "Ενας Ἀράπης.

— Τι εἴπατε;

— "Ω! καθὼς πρέπει ἀνθρώπος. Νὰ καὶ ἡ βαλίτσα του.
Τοῦ ὑπενθυμίσαμεν δὲι πρὸ τινῶν μηνῶν ἐκοιμήθημεν εἰς
τὸ αὐτὸν δωμάτιον περιέγον δύο κλίνας κ' ἐπληρώσαμεν
δυώμισυ φράγκα.

— Ναι, μὰ κοιμηθήκατε σ' τὸ ἔνα τὸ κρεβῆται.

— Τι διάβολο! δὲν μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ σὲ δύο· δὲν
είμαι 'Ηρακλῆς.

**

Βλέπεις δὲι ἔνας Πειραιεὺς, ἐμπορικώτατος, βιομηχαν-
κώτατος, ἀγγλικώτατος, μαγγεστρικώτατος, δὲν δύναται
νὰ σὲ κοιμήσῃ μὲ τρία φράγκα, τὴν τιμὴν ἦν πληρόνες
ἐν 'Αθήναις δι' ὅπων εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης
Βρετταρίας ἡ τῶν Ξενῶν.

— Αλλὰ τὶ παράξενον, δὲν οἵ ξενοδόχοι κύριον ἔργον ἔγουν
τὸ χαρτοπακτεῖν καὶ ἀκυρον τὸ ξενοδοχεῖν! Δὲν εἶναι
ἔξευτελιστικὸν νὰ σοῦ πάρουν τρία φράγκα ἐντὸς τεσσάρων
ώρων ἐνῷ κοιμᾶσαι, ἐνῷ μποροῦν νὰ σὲ γδύσουν ἐντὸς τεσ-
σάρων λεπτῶν ἐὰν ἦσαι ἔξυπνος;

**

— Πῶς... Κυρία! — Αλλὰ τότε...

— Η Κόμησσα ἡγέρθη ἔστρεψε τὸ κλείθρον τῆς θύρας καὶ
ἐπέστρεψεν. 'Ο 'Εδουάρδος ἡγοιξε τοὺς ὀφθαλμούς.

— 'Εὰν σᾶς ἔξωμολογούμην τὰ πάντα ἡθέλατε μὲ πλη-

ρώσεις διὰ τοῦ νομίσματος τῆς ἔχεμυθίας;

— Σᾶς τὸ δριμύω — ἀπήντησεν ὁ Ἐδουάρδος ἐγερθεὶς,
ἐνῷ ἡ Κόμησσα ἀτάραχος ἔξικολούθησεν.

— 'Εχετε τὴν δύναμιν νὰ θάψετε τὸ μυστικόν μου καὶ
ἀν ἐκ τῆς σιωπῆς σας ταύτης ἐπρόκειτο νὰ ζημιωθῆτε καὶ
θέλετε ἐπίσης σεβασθῆ τὴν Αὔρηλαν ὡς τὴν Κόμησσαν λα-
νέσκη;

— 'Εχετε τὸν λόγον μου, Κυρία. Οιαδήποτε καὶ ἀν εἰ-
σθε, τὸ μυστικόν σας θὰ ἦναι δι' ἐμὲ ιερόν.

— Σᾶς εἴπον δὲι δινομάδοις Λανέσκη, σᾶς εἴπον δὲι εἰ-

μει πρὸς μητρός συγγενῆς τοῦ Κόμητος τοῦ Σαίν-Μώρ, δὲι...
Α! 'Εδουάρδες δόλα αὐτὰ εἶναι ψεύδη καὶ ἡ γυνὴ, τὴν
ὅποιαν ἔχετε ἐνώπιόν σας εἶναι τὸ θῦμα μόνον τοῦ 'Αιε-
δαίου, ἡ ἀτυχὴς εύνοουμένη.

Καὶ λέγουσσα ταῦτα κατελήφθη ἀληθῶς ὑπὸ τῶν λυγμῶν
καὶ δακρύων καὶ ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της. 'Ο 'Εδουάρ-
δος ἐμεινεν ἐμβρόντητος καὶ παρετήρει τεθλιμμένος τοὺς
ώρασίους ἐκείνους ὀφθαλμούς ἀφ' ὧν ἔρρεον μαργαρίται.

(Ἀκολουθεῖ).

K. Ξένος.